

Formanden: Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af afskrivningsloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 160) findes i tidenden sp. 5153, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1991).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Medarbejderaktier).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 161) findes i tidenden sp. 5153, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1991).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af finansministeren (se tillæg B. sp. 2097).

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Grünbaum: Jeg tror nok, der har været stillet store forventninger til de lovforslag, som vi her skal behandle i dag, i retning af, at man nu virkelig skulle tage fat på spørgsmålet om skatteunddragelserne og skattepekulationerne. Det var jo hele den diskussion, der opstod i offentligheden omkring disse problemer, der var baggrunden for, at regeringen kom med disse lovforslag. Bl. a. havde man i det såkaldte 21 mands udvalg, i flere omgange endda, en ret indgående drøftelse af de problemer, der var opstået i forbindelse med skatteunddragelser og skattepekulationer, og jeg tror også, jeg kan sige, at den tidligere finansminister var principielt enig i de synspunkter, vi dengang gjorde gældende i 21 mands udvalget, nemlig, at det afgørende punkt, hvor der kunne

og skulle sættes ind, hvis man ville disse skattepekulationer til livs, det var i spørgsmålet om beskatningen af de såkaldte kapitalgevinster, altså beskatningen af særlig indkomst.

Der har ellers været talt vældig meget om afskrivningsregler og om den gunstige stilling, mange skatteydere har, fordi vi nu har disse afskrivningsregler, men det blev i hvert fald for os — og som det synes også for den tidligere finansminister — mere og mere klart, at det egentlige problem lå i, at man kunne skaffe sig en til tider betydelig skattefordel ved at forvandle en indkomst til et kapitalanlæg og dernæst realisere dette kapitalanlæg med en væsentligt lavere beskatningsprocent end den beskatningsprocent, man havde lagt til grund, da man foretog f. eks. afskrivningen. Der var altså denne difference mellem en marginalskatteprocent på måske 50 eller 60, som man lagde til grund, når man fik skattegevinsten, skattebesparelsen, og så en beskatning af særlig indkomst med de 30 pct., som man kom af med, når man realiserede.

Der var altså en oplagt skattefidus i dette. Det blev de fleste efterhånden klar over, og vi havde derfor ventet, at regeringen og de tre regeringspartier — ikke mindst efter den, man kan godt sige voldsomme diskussion, det voldsomme røre, der har været i offentligheden omkring alle disse problemer — virkelig kom med noget, der tog alvorligt fat på disse skatteunddragelser. Det gjorde man imidlertid ikke. Man kom her til folketinget med et lovforslag, der byggede på den hovedtanke, at vi skulle gennemføre en ajourføring af de 30 pct., og det har regeringen og finansministeren og hans embedsmænd regnet ud til, at det skulle betinge en stigning fra 30 til 40 pct. Vi sagde allerede ved førstebehandlingen, og det har vi naturligvis gentaget under udvalgsarbejdet, at dette løser ikke noget problem i relation til skatteunddragelserne.

Det er naturligvis et skridt i den rigtige retning, at man sætter denne skat op fra 30 til 40 pct.; det er det da. Men det er fortsat således, at de, der ønsker at spekulere i disse ting — og det er jo dem, der ligger med skatteprocenter på de 50 og 60 — fortsat, også når regeringen nu gennemtrumfer sit lovforslag, vil have en meget betydelig skattefordel.